

БАБУЛІ СУПЕРСТАР!

Рэцэпт іх маладосці

мі радуюцца нам, чакаюць сустрэчы, — гаворыць Галіна.

Ад дакучлівай машкары артысткі і публіка хаваюцца ў хаце, у якой дзень працягваецца. У звычайным сялянскім пакоі прыбрана па-святчонаму. Усюды кветкі — пахучы бэз, пяшчотныя нарцысы і фіяле-

Васькавіцкія бабулі — сапраўдныя «зоркі» Слаўгарадшчыны! Пакуль буранаўскія бабулі скарочаюць вялікую сцэну, іх беларускія калегі з раённым аўтаклабам падмаюць настрой слаўгарадскім сялянам, вучаць іх спяваць, танцаваць і жыць радасна.

Зброя паражэння нышчакі

На вуліцы ў Васькавічах незвычайнае ажыўленне. Раёны аўтаклаб збіраюць у гасці да Ніны Сяргееўны Ахсёненкі, якая кіруе фальклорным ансамблем і мясцовай ветэранскай арганізацыяй, і яе верных сябровак на жыццё і мастацкай самадзейнасці.

Калі хаты з новай агароджай буюць жоўтыя дзёмухайчы. Вакол гарманіста тоўпацца жанчыны ў народных строях — гэта традыцыйныя клятчатая спадніцы, белыя кашулі і фартукі з чырвоным арнамантам. Яны то пачынаюць спяваць, то смяюцца...

Сем пенсіянерак — гэта сяброўкі, якія аб'ядналіся ў фальклорны калектыў «Вясковачка». Гэтыя вясковачкі, нягледзячы на вельмі пажаваны ўзрост, уяўляюць сабой зброю масавага паражэння... песімістаў і нышчакі. Сваім добрым настроем, песнямі і танцамі, байкамі ды жартамі яны прымушваюць забыцца пра ўсе праблемы і проста атрымліваць асалоду ад самога жыцця.

На галовах — яркія, супермодных неонавых колераў, хусткі. На грудзях — пацеркі. Старадаўнія, яшчэ з часоў маладосці — цяпер яны зноў выглядаюць актуальна. Адна са спявачак вылучаецца абыткам — лапцямі з лыку.

— Гэта мая хата, я тут гаспадыня, — запрашае гасцей Ніна Сяргееўна Ахсёненка. — Мы ўсе добрыя, вельмі дружныя, актыўныя, вясёлыя. З задавальненнем ездзім з нашымі песнямі і танцамі па вёсках і ў Слаўгарад і вельмі любім гэтую справу!

— Можна, песню вам заспяваць? — вельмі пацягвае адна з бабуль. І адразу зацягвае на трысняжы: «Ой, баціначкі мае, праву ножку сцёрла, Каб не пела, не плясала,

я б даўно памёрла! — Нам усім па 80 гадоў, але мы не старэем! — смяюцца жанчынкі. — Мы хочам, каб людзі з нас бралі прыклад і, гэтак жа, як і мы, ніколі не журыліся.

Кракавяк на ўспамін

Сёння аўтаклаб, якім кіруе работніца культуры Галіна Максімава, паказвае сумеснае з «Вясковачкамі» прадстаўленне. — Наш аўтаклаб двойчы на месяц адпраўляецца з канцэртамі ў аддаленыя і маланаселеныя вёскі, і людзі ўсюды вель-

тэавы ірысы. З імі нібыта супернічаюць кветкі вышывання — яркія фарбы на снежна-белых тканінах.

Бабулі ўсаджваюцца на канапу, гарманіст побач. Насупраць — гледачы, пасучаснаму ўзброеныя камерамі і фотаапаратамі. Вядучая прапановуе гульні з глечкамі, заахвочвае спяваць і танцаваць. А потым як пайшлі ўсе разам кракавяк паказваць, дык падлога трэслася! Не паверыш, што сярэдні ўзрост танцоўрака — 80 гадоў!

— Бабулі гавораць, што іх маладосць назад не вярнуць, але ўгадваюць яе з задавальненнем.

— Няма чаго было пасля вайны есці, але мы збіраліся грамадой на вечарыны — хто аладак напячэ, хто кіслю з буракоў нагатуе, — кажа Ніна Сяргееўна.

— Не, не так было, — прырочыць Раіса Мікалаеўна Касцючэнка з суседняй вёскі Кабіна Гара. — Малымі пасвілі цялят, дык маці дасць з сабой на абед два яйкі, якія можна закапаць у зямельку, каб увечеры залпаць імі за вечарыну.

— Гарманістаў шукалі па ўсёй акрузе і запрашалі ў гасці, — ажывілася ад прыемных успамінаў жанчыны. — Якая дзвячына прывядзе гарманіста — тая танца бясплатна. А калі ні з чым прывядзе катарая, то непацельшычы прымусілі выйсці з танцавальнага кола! Такія былі заробкі ў гарманістаў, а ў нас — вечарыны ды ігрышчы. Па-цяперашняму, гэта дыскатэкі ды пікнікі.

Ілона ІВАНОВА. Фота аўтара. Слаўгарадскі раён.

— Яны ж цяпер не спяваюць і не танцуюць так, як мы, — скардзіцца бабулі на сучасныя модныя рытмы. — І як ужэ гэты барабан пачне біць у вушак, то проста невыносна становіцца! У нас жа такога няма, затое настрой адразу ўздываецца. Мы — за беларускія народныя песні і танцы!

Каб не думаць пра дрэннае

У чырвоным куце хаты — старажытны абраз, на якім ужо і не разгледзець Багародзіцу. З ім, кажа Ніна Сяргееўна, яшчэ маці замуж выходзіла. На сценах — фотаздымкі ў рамках, у традыцыйным вясковым стылі.

Вось малыя хлопчыкі ў матроскім касцюмчыку, вась прыгожы малады мужчына ў сапраўднай марской вайсковай форме. Гэта старшы сын гаспадыні: маўляў, як у дзяцінстве апраналі, так і пайшло.

— Перапець «Бітлз» ў народным стылі? — перапытвае Марыя Алегаўна. — Чаму б і не? Калі б толькі ведаць, што гэта такое...

Адзін з фотаздымкаў — нібыта кадр з савецкага кіно: мужчына і жанчына, маленькі і шчаслівы, трымаюць прыгожых дзяцей на руках, усміхаюцца...

— Гэта мой муж, але я ўжо 40 гадоў як удава, — расказвае гаспадыня. — Засталася адна з маленькіх дзеткамі: Адзін аднаго не падымуць. Усяго сям'ера: старэйшага ў 18 гадоў забралі ў армію, а апошняму тады яшчэ і двух гадоў не было...

У няпростай сітуацыі жанчына не скарылася, а знайшла сілы і справілася. Але жыццё, відаць, было цяжкім.

— Не!!! — яе адказ падаецца парадак дыскатэкі ды пікнікі.

— Мне было вельмі лёгка жыць! Я проста не заўважала тых цяжкасцяў жыцця. Песні спявала, каб не думаць пра дрэннае. Радасная хадзіла на працу: усё жыццё на ферме даглядала быкоў. У хаце дзеткі мяне, як мурашчкі, аблепаць, а я з імі на агарод — разам спяваем і разам робім. Дзеці выгадаліся і па Беларусі разляцеліся, як птушкі. І ўсё ў іх добра!

— Ды няма ніякіх цяжкасцяў у жыцці, дзеткі! — падтрымліваюць сяброўку вясковыя жанчынкі. — Раней грошай было мала — але ўсё было таннае. Цяпер стала ўсё дорага — шмат грошай даюць. Ідзі ў краму і што хочаш набудзь. Што цяжкага? Агарод з градкамі пасей, еш, што вырастае, і жыць сваім жыццём!

Ніна Сяргееўна падзялілася сакрэтам захавання аптымізму ад маладосці да старасці:

— Не трэба думаць пра мінулае, журыцца і сумаваць. Калі здарылася нешта дрэннае — трэба на яго забыцца. Гэта найлепшае выйсце. Бо хоць галасі, хоць пазабывайся, а нічога не зменіцца. Трэба проста жыць і думаць пра надзённае.

Васькавіцкія і буранаўскія

— Мы хочам, каб моладзь ад нас навучылася ўсяму — і спяваць добра, і жыць радасна! — так васькавіцкія жанчынкі тлумачаць свой інтарэс.

Ужо знакамітых на ўсю Еўропу буранаўскія бабуль васькавіцкія, безумоўна, паважаюць. Марыя Алегаўна Макаранка, знакамітая слаўгарадская частушчаніца, можа заяваць сабе і сяброўкам хусткі «па-буранаўску», ў знак салідарнасці і падтрымкі суседзяў на «Еўрабачанні».

— Перапець «Бітлз» ў народным стылі? — перапытвае Марыя Алегаўна. — Чаму б і не? Калі б толькі ведаць, што гэта такое... Ды і з англійскай мовай мы не вельмі сябруем... А вось Кіркорава з беларускім акантам — лёгка!

— Калі дажыву да стальных гадоў, то буду такая ж бадзёрая, як і нашы васькавіцкія жанчынкі, — абяцае кіраўніца раённага аўтаклаба Галіна Максімава.

Яна належыць да новага пакалення слаўгарадскіх артыстаў і з'яўляецца духоўнай спадчыніцай прыроджаных аптымістаў з Васькавіч, бо таксама імкнецца несьці радасць людзям. За такой вядучай прыемна назіраць, як за кожным чалавекам, які любіць сваю працу. Яна адкрываць, з павага ставіцца да людзей і з імпатэтам перад імі выступае.

Галіне 35 гадоў, яна таксама жыве ў вёсцы разам з мужам і двума дзецьмі, трымае гаспадарку. Таму добра разумее ўсіх сялян. Акрамя таго, яна загадчыца аўтаклаба, дэпутат Слаўгарадскага раённага Савета дэпутатаў. Нядаўна яе працу адзначыў ганаровай граматай і Магілёўскі абласны Савет.

А далей чырвоная «ГАЗель» павязе аўтаклаб на гастролі па сельскіх дарогах Слаўгарадчыны. «Разам нам спяваць і жыць вяселья!» — кажуць васькавіцкія «Вясковачкі».

Ілона ІВАНОВА. Фота аўтара. Слаўгарадскі раён.

ТАК ХОЧАЦА ЦУДУ...

У адселеную вёску Губарэвічы Хойніцкага раёна Гомельшчыны, дзе жыве ўсяго сем пенсіянераў, ідуць і ідуць людзі, каб пабачыць вываў Багародзіцы з немаўлем на стагаводным вязе. Чуткі пра незвычайную з'яву мясцовыя жыхары распаўсюджаюць з хуткасцю святла. Таму народ прыязджае нават з хворымі сваякмі — з надзеяй на іх цудоўнае выздаравленне. Дрэва абязваецца ручнікамі, упрыгожваюць кветкамі і звяртаюцца да малітваў да зрэзу, на якім, калі прыгледзецца, можна пабачыць контур, які нагадвае абраз.

На пачатку 30-х гадоў XX стагоддзя Стральцаўскай царквы Губарэвіцкі храм становіцца прыходскім. Настаяцелем з'яўляўся святар Іаан Жалезняковіч, арыштаваны НКУС 7 студзеня 1938 года. Пасля закрыцця храм быў пераабсталяваны пад школу, а канчаткова разабраны ў канцы Вялікай Айчыннай вайны. Што датычыцца дрэва, зрэз на ім быў зроблены ў 2010 годзе. Калі добра прыгледзецца, то на зрэзе

Некаторыя нават кажуць, што вываў на спіле быццам свеціцца ў цэмыры. Расказваюць, што да 1938 года недалёка ад вваза стаяла сельская царква, якую потым разбурылі. Мясцовыя жыхары запэўніваюць, што ў ёй знаходзіцца цудоўны абраз Божай Маці. Засталася нават легенда пра тое, што яго з'яўленне ў старадаўнія часы было цудоўным. Жыхарка вёскі Губарэвічы Марыя Дашук упэўнена, што абраз «прылечуў з Кіева і ўстаў на дрэве».

— Яго убачылі і адвезлі назад. Калі і трэці раз абраз зноў з'явіўся на дрэве, тут паставілі царкву. Гэта быў незвычайны абраз. Прышоў чалавек нямы, сыходзіць — размаўляе, прышоў крывы — сыходзіць прамы. А зайшоў раз памешчык з сабакам — абраз замоўкі і больш нікога не лячыў.

І хоць усе сем жыхароў вёскі Губарэвічы ўпэўнены, што абраз з'явіўся на іх дрэве невypadкова, аднак афіцыйная праваслаўная царква вельмі асцрожна паставілася да гэтай версіі, які да фальклорнай інтэрпрэтацыі гісторыі. Інфармацыйны аддзел Тураўскай епархіі распаўсюдзіў каментарый з нагоды «з'яўлення цудоўнага абраза» на дрэве ў Хойніцкім раёне:

— Першыя дакументальныя звесткі пра храм у вёсцы Губарэвічы датуюцца канцом XVIII стагоддзя. Вядома, што храм да 1795 года быў уніяцкім, а затым — праваслаўным. Якіх-небудзь святынь, якія маюць агульнацаркоўнае значэнне, у прыходзе не было... Пасля закры-

Ірына АСТАШКЕВІЧ.

СПАРТЫЎНАЯ ЗАЛА ЯК РАЗБЕГ ДЛЯ РЭКОРДАЎ

Цудоўны падарунак на Дзень фізікультурніка атрымалі жыхары Мар'інаўскага сельсавета. Паляпшаць свае навыкі ў гульнявых відах спорту яны цяпер могуць ва ўтульнай спартале фізкультурна-аздараўляльнага цэнтру «Вікторыя», які адрэагуравалі з дапамогай Мінаблвыканкама.

Думаю, для моладзі зала будзе добрым месцам, каб паляпшаць свае майстэрства. Выкарыстоўваць памяшканне будуць мясцовыя ДЮСШ і ФАЦ «Вікторыя». Гэта валькі падарунак для ўсяго раёна. А ў перспектыве ў нас яшчэ будаўніцтва басейна на 5 дарожак.

Рэканструкцыя будынка доўжылася больш за два гады

Фота Юлія БРОКЫНАЙ.

А паралельна з матчам на мясцовым стадыёне адбывалася спартыўнае свята. У прыгожой спартыўнай форме шарыравалі юныя спартсмены з розных куткоў Мінскай вобласці, узровень чалі ў паказальных выступленнях і аглядвалі сваім настайнікам, які атрымлівалі ўзнагароды за сваю шчырую адданасць спорту. Цікава, што на рэспубліканскай арэне раён прэзентуе толькі футбольны клуб «Рудзенск», які выступае ў першай лізе чэмпіянату краіны па футболе. Нягледзячы на гэта, Пухавіцкаму раёну ёсць кім ганарыцца. Напрыклад, выхаванцам Армена Джанумяна — Ягорам Беляком, удзельнікам кадкаўскай зборнай Беларусі па вольнай барацьбе. Дарчы, Ягор прызнаўся «Звяздзе»: пакадзі малую радзіму ён не хоча, трываецца збіраецца менавіта тут, у Мар'інай Горцы.

— Пра спартыўную Пухавіччыну я раней асцябана не чуў, — кажа гасць свята Валерый ШАРЫЙ, алімпійскі чэмпіён Манрэаля па цяжкай атлетыцы. — Добра, што для маленькага горада зроблі ўсё нармальна — сціпла і вясела. Пажадаць застаецца толькі адно: каб справа тут сапраўды жыла, а была не для птушчаркі. Умовы для гэтага стварылі.

Тарас ШЧЫРЫ. Мар'іна Горка.

ВОСЕМ АХВЯР АГНЮ ЗА ДЗЕНЬ

Страшная трагедыя ў Асіповічах: на пажары загінулі жанчына і трое малых дзяцей.

Уначы з 20 на 21 мая да дома на вуліцы Гогаля ў раённым цэнтры выклікаў выратавальніку МНС выпадковы відавочка. Аднак будынак ужо гарэў унутры: на ложках знайшлі целы двух хлопчыкаў і дзвячынікі. Ім было 7, 5 і 3 гады. Верагодна, што маляна нават не паспелі прагнуцца. Іх маці таксама загінула. Паводле паведамлення Магілёўскага абласнога ўпраўлення МНС, свечасова эвакуіравацца з дома, які гарэў, паспелі 82-гадовае гаспадар, а таксама 16-гадовае брат памёрлай жанчыны. Прычыну трагедыі ўстановаць спецыялісты.

Ад відавочкаў таксама стала вядома пра пажар у доме пад дахам у вёсцы Лягезы Валожынскага раёна. Пажарныя прыбылі на месца апяртыўна, аднак было ўжо позна: драўлянае жыллё гарэла адкрытым полымем. На пажары таксама загінулі чацвёрка гаспадыня-пенсіянерка, яе сужыцель, знаёмая гаспадыня, што была ў водлудку па доглядзе дзіцяці, і яе сын 2010 года нараджэння. Прычыны пажару высвятляюцца.

Сяргей РАСОЛЬКА, Алена КАЗЛОВА.

ПАКАРАЛА САМА

У Віцебску 26-гадовая дзвячына абліла бензінам і падпаліла сужыцельку бацькі. Апошняя цяпер у рэанімацыі.

— Пажар адбыўся а дзвяціх гадзіне вечара ў двухкамернай кватэры на вуліцы Ленінградскай ў аднапавярховым жылым доме. Гаспадар жыў я, 1954 года нараджэння, інвалід другой групы, з-за адсутнасці нагі карыстаецца інваліднай каляскай, знаходзіўся на вуліцы. Да прыезду пажарных суседзі былі выратаваныя яго сужыцелька 1946 года нараджэння. Яна з моцнымі апёкамі ў цяжкім стане была шпіталізавана ў рэанімацыю Віцебскай абласной клінічнай бальніцы №1, — расказалі ў Віцебскім абласным упраўленні па надзвычайных сітуацыях. — Высветлілася, што паміж дачкой гаспадары і гэтай жанчынай увесь час узніклі сваркі з-за таго, што апошняя злоўжывала спіртным і спойвала мужчына. На гэты раз яго дачка абліла сужыцельку бацькі бензінам і падпаліла.

Аляксандр ПУКШАНСКІ.

«Зорныя» вёскі

ЦІ ЁСЦЬ ЖЫЦЦЁ НА МАРСЕ?

Пакуль наконт гэтага спрачаюцца вучоныя ўсяго свету, карэспандэнт «Звязды» наведла марсіян і пагуарыла з жыхарамі Юпітэра

Марс і Юпітэр — вёскі ў Дзяржынскім раёне. Адкуль з'явіліся «зорныя» паселішчы, сёння не ўспомняць нават старажылы. Часткова маю ціканасць задаволіў старшыня Дзяржынскага сельскага выканаўчага камітэта Канстанцін Немчык.

— На пачатку 20-х гадоў мінулага стагоддзя ўшчэнт згарэла вялікая вёска Кукшэвічы. Людзі, якія пазавіліся даху над галавой, пачалі будаваць у розных месцах непдалёку ад пажарышча. Так і ўзнікла некалькі невялікіх пасёлкаў, — распавёў Канстанцін Раманавіч. — Спачатку яны лічыліся пад нумарамі ад 1 да 8. Назвы пачалі ўзнікаць нядзе ў саракавых гадах: Рабінаўка, Малінаўка, Арахуўка, Цейткова. Сярод гэтай флоры невялікім чынам з'явіліся Марс і Юпітэр.

Асвоіць «касімічныя прасторы» мне дапамог старшыня Дзяржынскага райкама прафсаюза работнікаў АПК Іван Лузан. На яго машыне мы і накіраваліся ў гасці да «іншалапанцаў». Мясцовыя пейзажы нічым не нагадваюць марсіянскія: з аднаго боку — раўнінтакое поле, з другога — брэст-Маскоўская шаша, якую ў народзе прызвалі «алімпійскай».

Вёскі ўтульна размясціліся ўздоўж палявой дарогі ўпрытык адна да другой. У Юпітэры налічылі 7, а ў Марсе 6 дамоў. Хоць і назвалі Марс у гонар бога вайны, жывуць тут добразвышлявыя, мірныя людзі. Сябруюць са сваімі суседзямі з Юпітэра, сумесна абмяркоўваюць змяныя праблемы.

— «Зорны» статус нам не дае нейкіх ільгот ці пераваг, жывём, як і ўсе іншыя людзі, шмат працуем, — гаворыць Паліна Казей.

У жанчыны вялікі агарод, дзе пасаджана бульба і шмат якой агародніны. Апрацоўваюць участак дапамагаюць дзеці ды ўнукі — без такай даваляло б цяжкавата. Паліна Ільвічэна больш за 30 гадоў аддала Мінскаму вагоннаарамонтнаму заво-

ду. Па словах жанчыны, пенсію ў Юпітэр дастаюць спевачасова, а аўтакрама прывозіць прадукты першай неабходнасці: хлеб, малако, крупы, муку. Па іншыя пакупкі мясцовыя насельнікі наведваюцца ў Дзяржынскі Мінск. Транспартныя зносіны дазваляюць гэта рабіць без асаблівых цяжкасцяў — побач чыгуначная станцыя.

У Юпітэры ўсім ахвотным працягваюць тэлефоны. На вясковай вуліцы зроблі асвятленне, але вясной і летам на ім эканомяць — ліхтары выключваюць.

«А калі якое ншчасце спасцігне чалавека? «Хуткая» не знойдзецца ў цэмыры патрэбны адрас», — канстатуе мая сурэмоўца.

А некай да бабулькі Яні, якая жыве на ўскрайку вёскі, зашліш надбродныя людзі, забралі апошняе грошы. Злыдню знайшла міліцыя і пакарала. Але з таго часу Паліна Казей пачала больш пільна прыглядвацца да незнаёмцаў. Калі ў чарговы раз да староў завіталі незнаваныя гасці, яны прыбегла следам за імі: маўляў, хто такія? Прад'явіце дакументы! Тыя спалохаліся ды ўціклі. Праўда, цяпер старая пад надзеяйым нагляданам дачкі, якая выйшла на пенсію ды перабралася да маці.

Запаветная марва вясцоўцаў — каб газіфікацыя асвоіла «касімічную прастору». У вёсцы засталіся адны 80-гадовыя старыя, цяжка ім набываць паліва, ды і дорага. «Гэта ж я сярэд і «малалетка» — за палічка 65», — смяецца Паліна Ільвічэна. — Адно спадзяванне, што на Марсе ці Юпітэры «прыямліцца» які бізнэсмен, пабудуе тут дом ды дапаможа падвесьці прыродны газ.

Акрамя таго, выказалі жыхары Марса і Юпітэра пажаданне, каб больш увагі патрэбам «зорных» насельніцкаў надавалі мясцовыя ўлады: часцей абшчвалі участкі, што зарастаюць пустазеллем, ды падсыпалі вясковыя вуліцы, па якіх вясной ці пасля дажджу цяжка прайсці.

...На даху Івана Данільчанкі заўважылі спадарожнічкую антэну. — Дзя зносі з братамі па розуму? — спыталі жартам.

— Не без таго, — ахвотна пад-

ВОЗ КАНЯ ДА КАЛОДЗЕЖА «ДАВЭЗ»

Ранкам выратавальнікам паведамілі, што ў вёсцы Жолкіна Пінскага раёна па вуліцы Калгаснай у калодзеж з вадой трапіў... конь.

Пазней высветлілася, што гэта адбылося пры руху воза на нежылым прсыдзінным участку. У калодзежы была вада глыбінёй 1-1,5 метра, распавялі падрабязнасці ў Мінскай Германіі, вярнуўся на Раўжыно. Сорак тры гады адпрацаваў наладчыкам такарных станкоў на Мінскім мотавелазаводзе. У яго ёсць кватэра ў сталіцы, але ён аддае перавагу Юпітэру. Тут, у бацькоўскім доме, на свежым паветры, лягчы дыхаецца. Ды і клопатаў хапае: куры, агарод, парнікі.

Усялякая ягада расце ў дбайніка гаспадары: чырвоныя і чорныя парэчкі, малыны, суніцы, клубніцы. Дзеці і ўнукі з Мінска наведваюць, дапамагаюць парадкаваць гаспадарку. Аб «зорным» паходжанні Івана Данільчанка ведаюць сябры і знаёмыя. А вась чужыя ўспрымаюць гэта з недаверам: маўляў, перабраў лічку дзядзька.

— Сапраўды, ніхто не верыць, што мы «іншалапанцаў», — жартуе «марсіянка» Аляксандра Самасейка.

— Аднойчы з мужам ехалі па справах. Спыняе машыну супрацоўнік дарожнай інспекцыі, патрабуе правы. А мы дакументы дома забылі, — згадвае Аляксандра Паўлаўна. — Міліцыянер квікавіца: маўляў, адкуль шлях трымаеце? Мы і адказваем — з Марса. «Вы што, здэкуюецеся?», — не паверыў ён. Калі ўсё высветлілася, пасмяяўся разам з намі ды і адпусціў з Богам.

Аляксандры Самасейка ўжо за восемдзесят. Калі быў жывы гаспадар, з якім пражылі ў згодзе 55 гадоў, ды здароўе дазваляла, то трымала вялікую гаспадарку, мела ладны надзеў зямлі. Цяпер даваляе частку засеяць травой, засадзіць кустамі. Дзеці, якія часта наведваюцца, каб дапамагчы, кілічуць да сябе. Але жанчына катэгарычна адмаўляецца.

Сапраўды, куды паляціш з вуліцы, па якіх прыкіпеў усім сэрцам? Ніводзіні «іншалапанцаў» не хоча прадаваць сваю нерухомасць — так моцна трымаюць іх Марс і Юпітэр.

Татцяна ЛАЗОУСКАЯ

Да пачатку школьных экзаменаў застаецца крыў больш за тыдзень, але для вучняў у вёсцы Мётча Барысаўскага раёна адлік іспытаў ужо пачаўся. Экзаменацыйныя білеты ў гэты раз не было, і замест строгай камісіі аднакі ставілі самі школьнікі, настайнікі, аднаўскоўцы. Выхаванцы Мётчанскай школы паказвалі ўсё, чаму навучнікі за мінулы год у гэтых традыцыйнай танцавальнай і музычнай культуры, народнага празічнага мастацтва. Менавіта гэтыя кірункі вызначылі творчае крэда школьнага ўзроўня фальклорнага гурта «Берагіна».

Побач з вятнічымі абыліямі школьнага сада гукалі песні, перанатыя ад бабуль, віхуры пачалі, спявалі дудачкі. Ад пачатку доўга да старшакласнікаў — усё выступоўцы былі апрануты ў святочныя строі, пашытыя згодна з мясцовымі традыцыямі, аздабленыя рукамі дзядзючкі, бацькоў, настайніку. Кара